

Cal que en els actes que avui els obrers celebren, commemorant la festa del Treball, tinguin molt compte amb els agents provocadors

COMMEMORACIÓ ESTERIL

El primer de maig, en la forma com se celebra, no aporta cap guany a la causa de la redempció dels treballadors en el sentit de fer-los ciutadans iguals a tots els altres, suprimides les classes i les castes, amb idèntics drets: que els de qualsevol altra diferenciació de les que la vida ha establert entre els homes.

La data del primer de maig és presa simplement com una jornada en la qual cal exterioritzar una protesta, o bé com un motiu per a organitzar una commemoració purament romàntica. Els dirigents de les masses treballadores les exhorten amb uns quants mots gruixuts de pamflet, les exciten a fer una afirmació de rebellió, les atien a enfrontar-se amb la força pública, els diuen que el Poder ha d'ésser d'elles i que cal anorrear el capitalisme, i el balang d'aquesta data és, anualment, un nombre important de víctimes. El pitjor del cas és que aquesta sang és completament estèril.

Som enemics de les commemoracions sense sentit constructiu. El món ha d'ésser dels obrers. Obrers en el sentit total del mot, que no es limita en el fet d'anar vestit de blau ni en el de fer anar un teler o de treballar en un torn. El món pertany als que el fan marxar. No pertany pas als que no treballen i viuen de privilegis adquirits i de fer treballar d'altres per compte d'un. Està bé que als obrers els sigui dit: L'estructura de la societat actual és injusta, i cal abatre el capitalisme — en el que té la doctrina de domini — perquè passeu a governar vosaltres. Està bé de predicar el clàssic Treballadors de tot el món, uniu-vos perquè si la unió fa la força, amb la força de la unió, els treballadors faran el món seu. Però això no té res que veure amb el primer de maig.

La societat capitalista ha creat una incultura i l'ha fomentada, perquè sap que només pot viure damunt d'ella. Predicar als obrers l'assalt al Poder és una insensatesa, sabent que no estan preparats per a encarregar-se'n, i que al darrera de llur fracàs hi ha noranta nou probabilitats contra una, de que al darrera de llur fracàs hi ha noranta nou probabilitats contra una, despotisme més acarnissat encara que el d'abans.

El primer de maig aconsellant als obrers l'assalt al Poder és una inconsciència, si els altres 364 dies de l'any no s'ha procurat dotar-los d'aquells elements que els capacitin per a l'exercici d'aquest Poder. Es dirà que tampoc no donen gaires senyals d'estar capacitats molts elements que exercen aquest Poder en la societat capitalista. Aquesta és una de les causes de llur fracàs. Però aquesta no és cap raó per tractar d'ocupar el Poder sense tenir la capacitat necessària per exercir-lo. Els treballadors han d'ocupar el Poder, amb la preparació total per al Govern; que aquesta serà a més a més la garantia de la bona marxa del món — i si no del món, dels països on l'ocupin — i la seguretat de llur èxit.

Predicar que la societat capitalista ho fa tan i tan malament; que cal prendre-li el domini; que si cal fer front a la força pública, ningú ha de sentir-se covard; i predicar-ho a una massa de treballadors impreparada, que ha estat deixada durant la resta de l'any completament abandonada, és una infàmia.

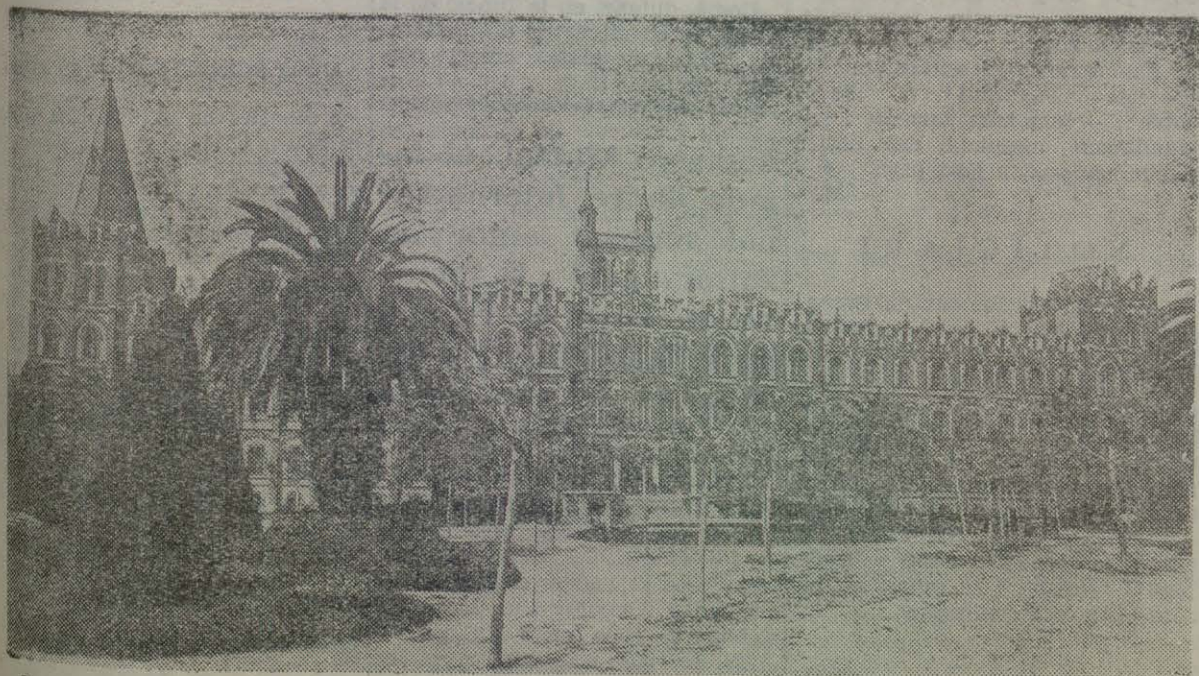
Els treballadors han de guardar-se tant del seu enemic tradicional que vol continuar tenint-los sota el seu jou com uns esclaus, com dels conductors que els atien a resistències i a protestes estèrils.

El dia que els treballadors s'hagin espavilat a posseir aquella capacitat que la societat capitalista ha tingut naturalment interès a procurar que no tinguessin, aquell dia, sense necessitat d'excitacions, sense haver-se de jugar la vida sense solta davant de la força pública, el Poder, automàticament serà seu.

Potser no serà un primer de maig; potser serà un tres d'agost, un vint d'octubre o un catorze de gener, però aquell dia, el dia que sigui, si que valdrà la pena de commemorar-lo. Ara el primer de maig tal com els conductors dels obrers conviden les masses treballadores a celebrar-lo, és un dia trist, perquè ens fa pensar en els altres 364 dies de l'any perduts sense solta, sense preparar els treballadors a prendre possessió del món que gràcies a ells marxa, i del qual en detenen el comandament molts que no han posat ni un quart de jornal a la feina de fer-lo marxar.

Per la cultura popular

EL GRUP ESCOLAR DE SARRIA

Des de la vinent setmana, 2.000 infants, de tots els indrets de Barcelona, i particularment dels barris de la ciutat vella, aniran a aquest Grup Escolar de Sarrià, on la Comissió de Cultura de l'Ajuntament els donarà a més a més d'ensenyament, dinar.

Aquests infants, habitants en els pisos encofornats i sense sol del districte cinquè i del primer, trobaran a Sarrià aquells aires tan indispensables a llur salut, que els facin pujar forts i aquella instrucció que els ha de fer homes.

La tria d'aquests infants ha estat feta rigorosament, tenint en compte a més a més, de llur torn de matriculació, la condició humil de llurs pares, comprovada pels documents aportats amb l'objecte que siguin els més despauperats i els més febles els que es beneficiïn de les condicions sanitàries de l'emplaçament d'aquest Grup escolar.

Cada matí, una caravana de tramvies provinents de diversos indrets de Barcelona, s'encaminarà per diverses línies al Grup Escolar de Sarrià, a deixar-hi la simpàtica càrrega d'aquests

petits ciutadans de demà, i al caure la tarda, la mateixa caravana repartirà els infants retornant-los a les seves llars.

La Companyia dels Tramvies, solidaritzant-se amb la tasca ciutadana que amb una continuïtat i un noble afany tan admirables està realitzant la Comissió de Cultura de l'Ajuntament que governa l'Esquerra Republicana de Catalunya, ha donat totes les facilitats perquè aquesta important obra patriòtica en el doble sentit de la cultura i de la sanitat, pugui portar-se a terme.

L'Estatut al Parlament

Una conversa amb Lluís Companys

El cap de la minoria parlamentària catalana, Lluís Companys, és, aquests dies, un dels polítics més sollicitats a Barcelona i a Madrid. En vigílies de la discussió de l'Estatut de Catalunya al Parlament de la República, Lluís Companys és sollicitat per amics i periodistes, per tal que els digui alguna cosa, que els faci declaracions, que els avanci alguna impressió sobre la batalla que els catalans van a lliurar a les Corts Constituints.

Lluís Companys no pot dissimular una certa nerviositat, davant del periodista, nerviositat que s'endevina en el fons del seu gest cordial, del seu somriure amabilíssim, de les seves respostes ràpides i concretes, però hàbils i esquivas quan la pregunta és d'una grossa indiscreció.

Hem preguntat a Lluís Companys sobre la data en la qual començarà la discussió de l'Estatut de Catalunya.

—Començarà a discutir-se—ens ha respost—divendres de la setmana entrant, amb tota seguretat. No és possible abans, perquè han de cursar-se alguns tràmits de la Comissió de Presupostos.

El president de la Cambra, senyor Besteiro, ha manifestat que té un interès gran que els debats comencin com més aviat millor, com tots nosaltres. L'Estatut de les nostres llibertats, el reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya, amb el dret indiscutible de regir-se lliurement dintre el règim democràtic de la República, el plet català, és, segurament, el problema primordial que el nou règim ha de resoldre.

L'aprovació del nostre Estatut significarà el punt de partida—que únicament ha estat possible en règim republicà—del rejuveniment de la Península, la mort del sistema unitarista imposat per una dinastia estrangera. Tots els homes profundament liberals i demòcrates estan d'acord en la necessitat de donar al nou règim una estructuració estatal nova.

—L'Estatut de Catalunya—preguntem a Lluís Companys—serà discutit a la Cambra simultàniament amb el projecte de Reforma Agrària?

—Crec que dijous—ens diu el cap de la minoria parlamentària catalana—serà presentat al Parlament el pro-

La Festa del Treball a les Escoles Municipals i als Grups Escolars de la Ciutat

El Treball, l'escultura de Josep Llimona als jardins de Montjuïc.

Amò motiu de la Festa del Treball, la Comissió de Cultura de l'Ajuntament i el Patronat Escolar de Barcelona, ofereixen als alumnes de les Escoles Municipals i dels Grups Escolars de la Ciutat un bell recordatori, consistent en una reproducció de l'escultura de Josep Llimona — reproduïda també per nosaltres — tirada en paper "couché", al peu del qual hi han estampades aquestes paraules de Jules Payot:

"Només el treball alegre, tranquil i fecund, és apte per a donar a la vida tot el seu encís. Únicament el treball pot regularitzar i fer habitual aquest sentiment tan complex i de tan plena satisfacció que és sentir-se viure, mitjançant el qual, el goig de viure, desconegut pel desvagi i l'ociós, és sentit amb intensitat deu vegades major."

jecte de Reforma Agrària; divendres, ja us he dit que començaran els debats sobre l'Estatut. Els dos temes de debat seguiran alternativament. Seran dedicats un o dos dies seguits, a la discussió de cadascun.

—Les vostres impressions segueixen essent favorables. Evidentment, els debats tindran moments de gran passió. Però l'apassionament noble no homes republicans del Parlament, quan ens espanta.

La primera tasca a realitzar pels s'iniciïn els debats sobre el nostre Estatut, és la de desbrossar el camí en el sentit d'apartar aquells elements —ben pocs, per cent, i sortosament— que alcen bandera contra les nostres aspiracions amb la finalitat de fer-se una plataforma política. Aquests elements presenten que presentant-se tal com són, nuets, no podrien fer res.

Després hi ha els monàrquics declarats o vergonyants, però aquests no tenen gens d'ambient.

A més d'aquests, l'Estatut, és segur, tindrà d'altres impugnadors. Però estic convençut que la discussió tindrà, en tots moments, un to elevat i noble.

En aquest moment de la conversa recordem a Lluís Companys les conferències que han donat contra l'Estatut Royo Villanova i Miguel de Unamuno.

—Royo Villanova — ens diu Lluís Companys—no pot exercir una gran influència a la Cambra. Royo Villanova s'hi ha prodigat moltes i diverses vegades d'una manera que no li ha conquerit ni la simpatia ni el respecte dels homes de les Corts Constituints.

Don Miguel de Unamuno no és Royo Villanova, ni pot comparar-se-li. Admiro la seva obra literària i filosòfica, respecto profundament la seva intel·lectualitat, però Unamuno —que pateix la tragèdia d'un basc castellanitzat — va lamentablement equivocat davant el problema polític de l'Estatut de Catalunya.

Fem més preguntes, encara, a Lluís Companys, però el nostre amabilíssim interlocutor acaba les seves breus manifestacions amb aquestes paraules.

—A les vigílies de la discussió de l'Estatut de Catalunya, poques coses interessants podria dir-vos. Podria entendre'm en consideracions sobre qüestions de procediment, persones que intervindran en els debats, però això s'ha escampat ja aquests dies per la Premsa.

En aquests moments, tots els homes polítics han de donar proves d'una màxima discreció. I res més, amic.

Ens acomiadem de Lluís Companys, sense insistir.

Tenim plena confiança en Lluís Companys, com a cap de la minoria parlamentària catalana, i en els homes de l'Esquerra Republicana que, sota la seva direcció i la de Francesc Macià, tenen la responsabilitat de la batalla decisiva que va a lliurar-se per les nostres llibertats.

R. P.

El projecte d'Estatut basc

Madrid, 30. — El diputat basco-navarrès senyor Aguirre, referint-se a l'Estatut del País Basc, ha dit que en l'aspecte tècnic i en el polític és una gran obra.

En la part tècnica s'han fixat les bases per a una legislació immediata amb una intervenció de caràcter social que beneficiï les classes populars.

S'han tingut en compte els punts de vista de totes les tendències del País Basc.

Considera millor l'Estatut d'Estella, que recull de manera més adequada les tendències del país, però en aquest altre es tracta d'una obra de conciliació.